

πλίω 1837. (Τοῦτο εἶ καὶ φέρον τὸ ὄνομα τοῦ Ζ. Μαθᾶ, εἶνε σύγγραμμα τοῦ Οἰκονόμου).

— Ἐπιτάφιος λόγος εἰς τοὺς ἀειμνήστους Ζωσιμάδας. Ἐν Ἀθήναις 1812.

— Εἰς τὴν κηδείαν τοῦ Σελλασίας Ἱεροθέου. Ἐν Ἀθήναις 1843.

— Ἐπιτάφιος εἰς Θεόδωρον Κολοκοτρώνην. Ἐν Ἀθήναις.

— Σιωνίτης Προσκυνητής. Ἐν Ἀθήναις 1850.

— Προσκυνητᾶριον τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου. Ἐν Ἀθήναις.

— Περὶ τῶν Ὁ Ἑρμηνευτῶν τῆς παλαιᾶς θείας Γραφῆς. Ἐν Ἀθήναις 1849.

τόμοι 4.

— Ἐπιγράμματα, ἐπιστολαὶ κλπ. (Ἐξεδόθησαν σποράδην).

Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα συνέγραψεν ὁ φιλόπονος Οἰκονόμος, ἐκδιδόμενα νῦν ἐν συνόλῳ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Σοφοκλέους. (Τὰ σωζόμενα Κ. Οἰκονόμου, τόμοι Α'—Γ'. ἐν Ἀθήναις 1864—67).

Ἀνδρέας Μουστοξύδης.

Ἐγεννήθη ἐν Κερκύρᾳ τῇ 6 Ἰανουαρίου 1785. Μόλις δεκαπενταετῆς μετέβη εἰς Ἰταλίαν καὶ ἐστέρθη νομοδιδάκτωρ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Παταβίου τῷ 1805. Ἡ περὶ τὴν φιλολογίαν, ἰδίως δὲ περὶ τὴν ἱστορίαν, σπανία αὐτοῦ ἐπίδοσις ἐφείλκυσε οὐ μόνον τὴν προσοχὴν, ἀλλὰ καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν διασημοτέρων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Ἰταλῶν λογίων καὶ ποιητῶν, ὥστε τῷ 1804 καὶ 1805 ἀνομάσθη μέλος τῆς ἐν Φλωρεντία Ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας καὶ τῆς Φλωρεντινῆς Ἀκαδημίας. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Κέρκυραν ἤρχισε νὰ παραδίδῃ ἀμίσθως ἐν τῷ Λυκείῳ μαθήματα φιλολογίας, καὶ συγχρόνως ἐδημοσίευσεν ἱστορικὰς τινὰς εἰδήσεις περὶ τῆς πατρίδος του (Notizie per servire alla storia Corcirese dai tempi eroici fino al secolo XII). Τὸ πρῶτον τοῦτο δοκίμιον τῆς πατρίου ἱστορίας τοσοῦτον ἤρσεν, ὥστε ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν δημοσίευσίν του ἡ Γερουσία τῆς Ἐπτανήσου πολιτείας ἀναγόρευσε τὸν νέον συγγραφέα ἱστοριογράφον τῶν νήσων μὲ μισθὸν τριάκοντα διστήλων, ὁ δὲ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας Ἀλέξανδρος Α', πρὸς ὃν ὁ Μουστοξύδης προσεφώνησε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πόνημα, ἐτίμησεν αὐτὸν διὰ τοῦ παρασήμου τοῦ ἀγίου Βλαδιμήρου. Ἀποδημήσας ἐκ δευτέρου εἰς Ἰταλίαν ἐπεσκέφθη τοὺς Παρισίους, καὶ πάλιν ἐπέστρεψεν εἰς Μεδιόλινα, ἔνθα κατὰ τὸ 1811 καὶ 1814 ἐξέδωκε δύο τόμους τῶν ἱστορικῶν αὐτοῦ μελετῶν ὑπὸ τὸν τίτλον *Illustrazioni Corciresi* ἀνεκάλυψε δὲ καὶ ἐδημοσίευσεν ἀνεκδοτὸν ἀπόσπασμα τοῦ περὶ Ἀντιδόσεως λόγου τοῦ Ἰσοκράτους (1812). Κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ἐποχὴν διωρίσθη μέλος ἀντεπιστέλλον τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Γαλλίας, ὡς καὶ τῶν βασιλικῶν Ἀκαδημιῶν τοῦ Βερο-